

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

2022. január 2.

Kálmánháza, Mandabokor

Istentisztelet (Eszterdő 1. vasárnapja)

Cím: Engedelmesség és hála múltban, jelenben, jövőben

(1. dia) „⁷Az ÚR hűségét magasztalom, az ÚR dicső tetteit: mindazt, amit értünk tett az ÚR, jótéteményeinek sorát Izrael háza iránt, mert irgalmasan bánt velünk, nagyon hűségesen. ⁸Mert ezt mondta: Mégiscsak az én népem ez, fiaim, akik nem fognak rászedni. Ezért szabadította ki őket ⁹minden nyomorúságukból. Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: **(2. dia)** szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva. ¹⁰Ők azonban engedetlenek voltak, és megsomorították szent lelkét. Ezért ellenségükké vált, és harcba szállt ellenük. ¹¹De visszaemlékezett népe a régi időkre, Mózesre: Hol van, aki a tengerből kihozta nyájának pásztorát? Hol van, aki belé öntötte szent lelkét? **(3. dia)** ¹²Hol van, aki dicső karjával megragadta Mózes jobb kezét? Kettéhasította előttük a vizet, örök nevet szerezve magának. ¹³Átvezette őket a mélységes vizeken, mint egy lovat a pusztán, még csak meg sem botlottak. ¹⁴Mint mikor a jószág pihenni tér a völgybe, úgy pihentette meg őket az ÚR lelke. Így terelgetted népedet, dicső nevet szerezve magadnak.” Ézs 63,7-14

Szeretett Gyülekezet!

Drága Testvérek!

Az imént felolvasott igeszakasz a **(4. dia)** múltba való visszatekintés, a régi idők felidézése. Vannak olyan emberek, **(4/a dia)** akik a múltban, a régi időben csak a jót látják, és mindent jónak tartanak, mindent magasztalnak és dicsérnek, ami régi. **(4/b dia)** Vannak emberek, akik meg azt tartják rossznak, ami régen volt, és semmit sem akarnak abból elfogadni, mert azt gondolják, hogy annak az ideje már lejárt. **(4/c dia)** Egyik magatartás, egyik megközelítés sem helyes. Tudom, hogy sokszor megszépülnek az emlékek, s igaz az az örökzöld sláger, hogy „csak a szépre emlékezik” az ember, és azt is tudom, hogy – különösen a fiatal nemzedék – a régi dolgokat már elavultnak, ósdinak, lejárnak véli. Egyik sem jó. A helyes, igei magatartás, **(5. dia)** hogy a múltban is megbecsülni a jót és meglátni a rosszat. Meglátni azt, ami nem méltó a követésre, kimondani és szembenézni őszintén azzal, ami nem volt helyes, ami nem volt

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”(Luther)

jó, vagy bűn. Erre a két oldalra tekintve **(6. dia)** meg kell állapítani, hogy alapvetően – bármelyik legyen ránk igaz – nem helyén való, ha **(7. dia)** a múltat többnek tartjuk és a jelent, jövőt lebecsüljük, becsmételjük. De az sem helyén való, **(7/a dia)** ha a múltat becsüljük le, becsmételjük és a jelent, a jövőt tartjuk többnek. Hány olyan idősebb emberrel találkozom, akik mindig nosztalgiáznak, évtizedek múltával megszépülnek a régi dolgok és a jelent becsmételik. Az is helytelen, amikor idősebbek azt mondják: „*Tisztelendő úr! Ha mi meghalunk, be lehet zárni az egyházat, a templomot, mert bezzeg a mi időnkben...*”. De sajnos jellemző a fiatal korosztályra, hogy nem becsülik a régi hagyományokat, mindig, mindent meg akarnak változtatni, mert úgy gondolják, ha régi, az csak rossz lehet, ezért nem tisztelnek hagyományt, nem becsülik a régi dolgokat, a szemétkébe vágnak, mert szerintük csak az jó, ami új, ami progresszív, ami haladó. Ez a kettő szokott egymásnak feszülni, aztán sok esetben nagy viták vannak pro és kontra. A helyes igei magatartás, ha tiszteljük és becsüljük a régit, de kimerjük mondani, ha valamit a

múltban rosszul csináltunk, rosszul gondoltunk és merünk velük szembe nézni, őszintén kimondani valamire, hogy helytelen volt, rosszul láttuk, rosszul gondoltuk, vagy bűn volt. Nem le – és nem felértékelni, hanem helyesen, őszintén látni dolgokat. A múltat, a jelent és a jövőt Isten szemszögéből kell mindig néz-nem, hogy Ő hogyan látja?! **(8. dia)** Hogyan látja a múltamat, a jelenemet és a jövőmet?

Az első, hogyan tekintek vissza a **(9. dia)** múltamra, a régi időkre? Szeretném megszépíteni a múltamat? Szeretném meg nem történné tenni azokat, amelyek megtörténtek az életemben, amelyeket elkövettem? Be akarom csapni magamat, hogy másképpen mondok el a rég történeteket, ahogy valójában történtek? Hogyan tekintek a múltamra? Vajon Isten hogyan látja a múltamat? Összhangban van-e ahogyan én látom azzal, ahogyan Isten látja? A múlt tisztázásához ezekkel a kérdésekkel szembe kell néznem és engednem kell, hogy Isten helyezzen tükröt elém és megláthassam valójában úgy, ahogy Ő látja.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”(Luther)

Hogyan tekintek a **(10. dia)** jelenemre? Szeretném túlélni a mindennapokat? Máról-holnapra élek? A jég hátán is megélek és addig csűröm-csavarom a dolgokat, míg jól kijövök belőle? Hogyan telnek a napjaim? Isten jelenlétében? Vajon hogyan látja a mindennapjaimat Isten?

Hogyan tekintek a **(11. dia)** jövőmre? Mit várok a jövőtől? Vajon mi lesz belőlem 5-10-20-30-50 év múlva? Mi lesz velem, ha életem küszöbéhez érek, ha át – vagy ki kell lépnem? Milyen reménységem van a jövőmet illetően?

Ha erre a 3 kérdésre, időbeli síkra tekintek, vajon mi van az életemmel?

A felolvasott igeszakaszunk Ézsaiás könyvéből erre az idősíkra helyezi az olvasót.

Meglátom-e a múltamban Isten tetteit, munkáját – ahogy olvasuk – **(12. dia)** „⁷Az ÚR hűségét magasztalom, az ÚR dicső tetteit: mindazt, amit értünk tett az ÚR, jótéteményeinek sorát...” Olyan sokszor elfelejtünk dolgokat az életünkben. Ha jól megy, az természetes, ha nehézségek vannak, akkor Istent

kérjük számon. Nem vesszük észre, nem akarjuk észre venni, vagy tudomásul venni, hogy Isten ott van a magasságokban és a mélységekben is egyaránt. Meglátom-e, hogy a múltamban Isten végig ott volt velem, Ő tartotta életemet. Hadd olvassak fel nektek egy Túrmezei Erzsébet fordításában megjelent kis verset

(13. dia):

Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem
nyomai rajzolódtak ki mögöttünk:
két pár lábnyom, a parti homokon,
ahogy ő mondta, ott járt énvelem.
De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha.

(14. dia) Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:

„Amikor életem kezébe tettem,

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”(Luther)

s követődnek szegődtem Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
minden nap ott leszel velem.

S, most visszanezve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át,
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma
látszik ott az ösvényen.
Elhagytál a legnagyobb ínségben?”

(15. dia) Az Úr kézenfogott, s szemembe nézett:

„Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyomát,
Mert a legsúlyosabb próbák alatt
Téged vállamon hordoztalak!”

Meglátom-e Isten jótéteményét, jóságát, szeretetét, kegyelmét, irgalmát a múltamban? Olyan jó arra az Igére gondolni, amit olvashatunk a Zsoltárok könyvében **(16. dia)**: „**De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget.**” Zsolt 127,3b – és ez a mondat, ez az ígélet már nem csak a régi időkre, hanem a jelenre és a jövőre is vonatkozik, **(16/a dia)** Ő adott, ad és adni fog eleget. És azt is tudhatjuk az Igéből **(17. dia)** „²⁸**Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van...**” Róm 8,28. Ez is micsoda ígélet, ad eleget és minden a javunkat szolgálja. Ézsaiás így tekint vissza Isten jelenlétére, hűségére és irgalmára. És mert szembe nézni azzal is, hogy minden nehézség, fájdalom abból fakadt, ahogy a nép viszonyult Istenhez. **(18. dia)** „**Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva. (Ennek ellenére) ¹⁰Ők azonban engedetlenek voltak, és megszorították szent lelkét.**” 9b-10. vers. Isten Lelkét az engedetlenséggel és a hálátlansággal lehet megszorítani. Ahogy itt az Igében olvassuk, **(19. dia)** ok okozati összefüggést látva, az engedetlenség és a hálátlanság szomorúságot okoz Istennek.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”(Luther)

Már pedig a bűneset indító oka az Isten iránti engedetlenség volt. Minden ebből az engedetlenségből fakad, majd rá jött még a hálátlanság. Ha nincs engedelmség, ha nincs hála, az tönkreteszi az ember múltját, jelenét és jövőjét. Amikor nem csak az történik, hogy Isten mond és kér valamit, s nem azt teszi az ember, hanem még hálátlan is, amikor elfelejti Istennek a szabadítását, ahogy Mózeszt az Úr elhívta, ahogy kivezette a népet, ketté választotta a tengert, ahogy átvezette a nehézségeken és bevezette az ígéret földjére.

Nem ez jellemző ránk is? Nem csak az engedetlenség, hogy Isten mond és kér tőlünk, de még hálátlanok is vagyunk. Amikor baj van, amikor nehézség van, akkor Istennek fű, fa, virágot megígérünk, amikor nélkülözünk valamit, akkor szüntelenül ostromoljuk Istent a kérő imádságainkkal, majd, amikor ott van az életünkben, akkor olyan hálátlanok tudunk lenni, olyan gyorsan elfelejtjük kéréseinket és minden olyan természetessé válik, amink van. Emlékszem valaki egyszer elhagyta a pénztárcáját, benne az összes iratával, némi pénzzel, majd

keresés közben imádkozott, hogy „*Uram, add, hogy meglegyenek az irataim!*” Még azt az ígéretet is tette Istennek, hogy csendeshétre is elmegy, ha meg lesz, majd, amikor megtalálta, olyan gyorsan elfelejtette megköszönni és ígéretét beváltani. Vagy amikor nehézségek vannak, itt vagyunk, jövőnk alkalomról alkalomra, ígéreteket teszünk Istennek, majd, amikor átvészelve a nehézségeket, megkapjuk, amiért áhítoztunk, kértük Istent, olyan gyorsan lekopnak a háláink, és elfelejtjük ígéreteinket. Egy szülői szív nem abba szakad bele, ha gyermeke engedetlen és hálátlan? Isten Lelke is azért szomorodik meg, mert olyan engedetlenek és hálátlanok tudunk lenni.

A 10 leprás férfi története jól illusztrálja az ember hálátlanságát (20. dia): „¹¹Amikor útban volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át. ¹²Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, ¹³és kiáltva kérték: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” ¹⁴Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: „Menjetek el, mutasátok meg magatokat a papoknak.” És amíg odaértek,

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

megtisztultak. ¹⁵Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. ¹⁶Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. ¹⁷Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? ¹⁸Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?” Lk 17,11-18

A 10-ből csak **(20/a dia)** egyetlen egy, ráadásul egy samáriai férfi volt, aki visszament és hálás volt a gyógyulásért. Ez az arány ma sem változott. Olyan kevesen tudnak hálásak lenni Istennek. Pedig ez a kettő kihat múltra, jelenre és jövőre, az engedelmesség és a hála.

Meglátjuk-e az életünkben, a múltunkban Isten jóságát, szeretetét, vagy a vak szerencsének tulajdonítjuk a dolgokat? Meglátjuk-e, hogy a nehézségek, a próbák sokszor azért adatnak az életünkben, mert engedetlenek vagyunk Isten iránt és az engedetlenségeinkkel, hálátlanságunkkal nehezítjük meg a saját életünket?

De jó lenne a múltban, jelenben és jövőben engedelmesen és Isten iránti hálával élni. De jó lenne a 2022-es esztendőben végig venni, mennyi mindenért lehetünk hálásak és úgy élni életünket, hogy szeretnénk engedelmesek lenni Istennek mindenben. Akkor áldás lesz életünkön és még a nehézségekben meghallhatjuk Istent **(21. dia)**:

Az Úr kézenfogott, s szemembe nézett:

„Gyermekem, sose hagytalak el téged!

Azokon a nehéz napokon át

azért látod csak egy pár láb nyomát,

Mert a legsúlyosabb próbák alatt

Téged vállamon hordoztalak!”

Ámen!